

[Poul Sørensen.]

det ærede medlem har vundet sejr og hans synspunkter er realiseret af den høje regering, i dag med et forslag, hvor det ærede medlem må æde alt i sig, hvad han har fremført over for os, der mente, at den forældede form måtte moderniseres; men til forskel fra os andre tager det ærede medlem det lange spring, at han fuldstændig opgiver den frihed og selvstændighed, som han hidtil har krævet at parterne skulle have, og kræver, at nu skal staten ved lov ordne det hele. Det er den rundtur, det ærede medlem, et fremtrædende medlem af fagforbundene her i landet, har foretaget; det er det resultat, det ærede medlem er nået til. Jeg ved meget vel, at tiden i aften eller i disse dage ikke er til at få en grundig drøftelse af arbejdsmarkedets fremtid, men én ting er i hvert fald givet, tror jeg, at flertallet her i landet ikke før har haft øjnene oppe for, at parterne ikke selv kan få lov til at ordne deres forhold fremefter, men folketinget nu tvinges til at tage denne sag til sig af det ærede medlem, er det rigtigt, at folketinget får lov til at gardere sig med en saglig løsning, ved at voldgift på den ene eller den anden måde træder ind i billedet.

Må jeg sige om spørgsmålet besparelser: jeg forstår udmærket denne drøftelse og den form, drøftelsen har fået, idet man siger imod os: påvis besparelser! Må jeg blot for at forklare oppositionens stilling minde det høje ting og offentligheden om, at vi i 1959-60 fremlagde en række besparelsesforslag her i tinget. Disse forslag blev behandlet på den måde, at den regel, der hidtil havde hersket partierne imellem, hvorefter det parti, der fremsatte forslaget, kunne lede arbejdet og søge frem til et resultat, blev frataget os, og alle forslagene endte i udvalg, hvor flertallet, socialdemokratiet, tog ledelsen, og forslagene blev uden resultat. Der blev ikke arbejdet i disse udvalg. Derfor må offentligheden føle det som en naturlig ting, når vi skal skelne imellem de former, vi kan komme frem med, at vi selvfølgelig må regne med, at vi vil blive mødt med den samme fremgangsmåde fra de radikales og socialdemokraternes side. Derfor går vi stadig ind for den fremgangsmåde, som sidste år gav resultat, og som bestod i, at man henstillede til eller krævede af regeringen, at den skulle finde frem til besparelser. Jeg

er overbevist om, at et stort flertal ude i befolkningen vil forstå, at den fremgangsmåde, der har vist sig effektiv, når man altså vil spare, kan også bringes til anvendelse over for det kæmpebudget, som har været diskuteret her i dag.

Det andet lader sig altså ikke gøre. Det viser vor erfaring os, for flertallet modsætter sig en rimelig og anstændig behandling af besparelsesforslagene. Det må vi forlade, og så må vi henholde os til det, som gav resultat sidst, men som regeringen nu nægter at acceptere.

Jeg vil da gerne sige som min bedømmelse af den situation, vi står i — det nytter vel ikke at sige det til den høje regering, men lad mig sige det, fordi jeg skønner, at jeg måske får ret i det — at hvis jeg ser på den katastrofe, som skete i 1961 for de herrer, som har flertallet her i salen, med indtægtsstigningen og med udvidelsen af det offentlige forbrug, voldsomme tal på begge områder, er det i hvert fald nu ganske klart for offentligheden, at dér, hvor det brød sammen for statsminister Kampmann, dér står nu statsminister Krag med en politik, hvor i hvert fald de offentlige budgetter er udvidet i samme udstrækning, som det skete i 1961, og det, vi diskuterer i denne sene natte-time, er jo, om indtægtsudvidelsen, hvis dette her gennemføres, ikke i virkeligheden bliver lige så stor, som da sammenbruddet for regeringen skete i 1961. Disse overvejelser, som jeg selvfølgelig ikke kan gå dybere ind på ved denne lejlighed, er udtryk for den ængstelse, vi må nære for, at det er et blændværk, der her er tale om, og at udviklingen, hvis det skal realiseres, løber fra den høje regering, så vi ender på samme sted som sidst.

Jeg vil gerne spørge den højtærede statsminister, som jo med charme, men sjældent godt underbygget, fremfører sine ord: hvor har jeg udtalt mig om valg som refereret herfra? Det kunne jeg dog godt lide at vide. Mit partis politiske ordfører har refereret, at jeg har haft den opfattelse, at vi skulle have en prøve hos vælgerne, inden vi accepterede fællesmarkedet. Er det en urimelig tanke at have, højtærede statsminister? Den tanke har jeg haft, og det har jeg talt om, og da fællesmarkedet var faldet bort, i hvert fald foreløbig, meddelte jeg i mine politiske taler, at jeg ikke havde